

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 302/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **NIKOS INVEST s.r.o.**, Komárňanská 3083/2A, Hurbanovo, IČO 45 686 840, zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Krnáčom, Černyševského 10, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1R/7/2014 z 21. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 1R/7/2014 z 21. februára 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej jedinej prílohy (oznámenia zverejneného v Obchodnom vestníku 40/2025, K008400) vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením uložil správcovi záväzný pokyn na speňaženie majetku úpadcu (pohľadávky voči dlžníkovi WLC, spol. s.r.o. „v konkurze“ v súpisnej hodnote 20 032,83 eur) tak, že ho odpredá na základe odplatnej zmluvy o postúpení pohľadávok špecifikovanému záujemcovi za odplatu 8 000 eur.

3. Sťažovateľka k sťažnosti nepripojila napadnuté uznesenie, ktoré svojou sťažnosťou napáda. Z obsahu sťažnosti ani priloženého dokumentu nie je zrejmé, či sťažovateľka je účastníkom konania, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že súd uložil takýto záväzný pokyn napriek tomu, že vo veci nebolo realizované žiadne ponukové konanie ani iný súťažný proces v zmysle § 92 ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 7/2005 Z. z.“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Tvrdí, že pohľadávky boli v konkurznom konaní úpadcu prihlásené a zistené, pričom nehrozilo premlčanie ani zmeškanie procesného alebo hmotného právneho úkonu, a teda takýto spôsob speňažovania nebolo potrebné realizovať, keďže veriteľom v konkurze nehrozila žiadna škoda. Sťažovateľka tvrdí, že ani súd v pôsobnosti veriteľského výboru nemôže rozhodovať svojvoľne a v rozpore so zákonom. Je toho názoru, že z § 92 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že správca je povinný vykonať ponukové alebo iné súťažné konanie na predaj majetku, a len výnimočne je oprávnený speňažovať majetok bez akéhokoľvek výberového konania v súťaži, kde sa zistí trhovú cenu majetku zapísaného so súpisu. Tým, že súd napadnutým uznesením odobril správcom navrhnutý postup na základe nesprávnych informácií uvedených v žiadosti o uloženie záväzného pokynu, mal zasiahnuť do označených práv sťažovateľky, keďže podľa jej názoru súd vydal napadnuté uznesenie, hoci tak nebol oprávnený urobiť. Ide o prejav svojvôle, keďže napadnutým uznesením súd poprel význam a účel celého zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

5. Priamym predajom pohľadávky za sumu 8 000 eur, ktorá podľa názoru sťažovateľky nezodpovedá reálnej hodnote majetku, malo dôjsť aj k porušeniu jej práva vlastníť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré považuje za arbitrárne v rozpore so zákonom.

7. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd konštatuje, že k ústavnej sťažnosti nebolo priložené napadnuté uznesenie, ktoré sťažovateľka napáda, ani z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v akom procesnom postavení sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní. Jej status nie je preukázaný relevantným dôkazom o tom, že je oprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti.

9. Vzhľadom na to, že sťažovateľka je v tomto konaní zastúpená advokátom, teda osobou znalou práva, u ktorej sa predpokladá poskytovanie právnych služieb s odbornou starostlivosťou, neprichádzalo (aj s prihliadnutím na právnu úpravu všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 CSP, ktorá je primerane aplikovateľná podľa § 62 zákona o ústavnom súde) do úvahy odstraňovanie nedostatkov sťažnosti postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

11. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

12. Nad rámec dôvodov odmietnutia sťažnosti v záujme poskytovania materiálnej ochrany základných práv a slobôd ústavný súd dodáva, že aj v prípade perfektnej sťažnosti tu existoval dôvod na odmietnutie sťažnosti, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. K námietkam sťažovateľky ústavný súd uvádza, že tie nemajú charakter ústavnoprávnej argumentácie podloženej konkrétnymi skutočnosťami a dôkazmi. Ide len o ničím nepodložené tvrdenia o údajnom postupe správcu na základe nesprávnych informácií uvedených v žiadosti o uloženie záväzného pokynu. Rovnako tvrdenie sťažovateľky, že z § 92 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že správca je povinný vykonať ponukové alebo iné súťažné konanie na predaj majetku a len výnimočne je oprávnený speňažovať majetok bez akéhokoľvek výberového konania v súťaži, nie je pravdivé, keďže, vychádzajúc zo znenia predmetného ustanovenia, je možné konštatovať, že všetky spôsoby speňažovania majetku sú rovnocenné, žiaden zo spôsobov zo zákona nemá prednosť (sú uvedené ako alternatívne možnosti). Spôsob speňaženia, ktorý správca navrhne, závisí od charakteru majetku, resp. vhodnosti jeho speňaženia, pričom žiadosť je schvaľovaná príslušným orgánom (veriteľským výborom alebo súdom). Je potrebné konštatovať, že tvrdenie sťažovateľky, že ide o prejav svojvôle súdu a bol popretý účel zákona o konkurze, je neopodstatnené.

14. Ústavný súd si v súčinnosti s okresným súdom zistil, že pohľadávka úpadcu je proti subjektu, ktorý je rovnako v konkurze, pričom správca úpadcu vo vyjadrení súdu uviedol, že sa neočakáva žiadne uspokojenie v rámci konečného rozvrhu všeobecnej podstaty, a teda ani žiadne uspokojenie úpadcu, a nie sú splnené zákonné podmienky na zostavenie akéhokoľvek rozvrhu výťažku zo speňaženia majetku, keďže tento bol spotrebovaný na čiastočnú úhradu priradených pohľadávok proti podstate (bod 4 napadnutého uznesenia). Vychádzajúc z uvedeného, rozhodnutie súdu uložiť pokyn správcovi na priamy odpredaj pohľadávky bez súťaže za cenu zodpovedajúcu 41 % súpisnej hodnoty sa ústavnému súdu nejaví ako poškodzujúce veriteľov. Sťažovateľka v sťažnosti ani len neargumentovala tým, že existoval iný záujemca, ktorý by bol ochotný odkúpiť pohľadávku za výhodnejšiu cenu, čím by spochybnila ekonomickú nevýhodnosť priameho odpredaja.

15. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení,

a preto ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu